

"מעוז צור"

ראשית פותח הפייטן בתפילה להקב"ה שיבנה לנו את בית המקדש

השם שהוא צורי המגן עלי כסלע איתן הוא מעוזי ומקור ביטחוני	מעוז צור ישועתי
(על כל הניסים שעשית עימדי) רק אותך נאה וראוי לשבת. ואני מבקש ומתחנן אליך	לך נאה לשיבון
כאשר תבנה על מכוננו את בית המקדש שבוא אני אתפלל.	תכון בית תפילתי
ושם נקריב לפניך קורבן תודה על הניסים ועל פדות נפשינו	ושם תודה נזבון
כשיבוא העת שהקב"ה יעשה טבח נקמה מ-	לעת תכין מטבון
מכל שונאינו המנבחים עלינו ככלבים ומגדפים אותנו	מצר המנבון
אז אפתח פי ואגמור לפניך שירי מזמור והלל	אז אגמור בשיר מזמור
על חנוכת המזבח שתנכו אותו לעבודה	וזפת המזבון

בבית זה ביטא הפייטן את הגלות המרה שאלו אבותינו במצרים עד שהקב"ה גאלם משם ונקם מהמצרים

נפשי שבעה כבר בהרבה רעות וצרות שבאו עלי	רעות שבעה נפשי
ומרוב צער רב ויגון כלו (אזלו) שם כוחותינו	ביגון כוזי בלה
המצרים מררו את חיי בכל עבודה קשה כמו שנאמר "וימרו את חייהם בעבודה קשה" (שמות א"ד)	זמי מררו בקשי
מלכות מצרים המשולה לעגלה (ירמיהו מו,כ)הם אשר שעבדו אותי. אבל הקב"ה	בשעבוד מלכות עגלה
השם שגדלה ידו להושיע הוא	ובידו הגדולה
הוציא מארץ מצרים את ישראל הנקראים עם סגולה כמו שנאמר "והייתם לי סגולה" (שמות י"ט ה)	הוציא את הסגלה
כל חילותיו של פרעה הרשע שרדף אחרי בני וכל כוחו	זייל פרעה וכל זרעו
טבעו בים סוף כמו שנאמר "תהומות יכסיומו ירדו במצולות כמו אבן"	ירדו כאבן במצולה

בבית זה מבטא הפייטן את הגלות השניה של ישראל אחר חורבן בית המקדש הראשון

אחר גאולת מצרים שהקב"ה הביאני לבית המקדש הנקרא דביר	דביר קדשו הביאני
אולם גם שם אחר שבאתי אל המנוחה ואל הנחלה לא שקטה נפשי לאורך זמן	וגם שם לא שקטתי
מפני שבא נוגש דהיינו נבוכדנאצר מלך בבל והגלה אותי לבבל	ובא נוגשי והגלני
הגלות הזאת באה עלי כי עבדתי עבודה זרה	כי זרים עבדתי
ועל ידי מעשי אלה גרמתי לי שאמזוג לעצמי יין עם רעל	ויין רעל מסכתי
ובחורבן זה כמעט שם ישראל נעלם ועבר מן העולם	כמעט שעברתי
ולקץ שנות גלות בבל עליתי משם ע"י זרובבל שהוא היה ראש העולים	קץ בבל זרובבל
והישועה באה לאחר קץ 70 שנות גלות שהיה כנגד 70 שמיטין שלא שמרו ישראל (רש"י ויקרא כ"ה י"ח)	לקץ שבעים נישעתי

בבית זה מבטא הפייטן צרות שהיו לישראל בימי גלות בבל ושהקב"ה הושיעם

כרות קומת ברוש בקש	לכרות קומתו של ברוש דהיינו מרדכי הנקרא ברוש (מגילה י') וביקש להורגו
אנני בן המדנתא	ביקש המן הרשע הנקרא אגגי
ונהיתה לו לפוז ולמוקש	וזה שחשב על מרדכי הצדיק נהיה להמן למלכות שהוא עצמו נלכד שם
וגאותו נשבתה	וגאותו נשברה
ראשי ימיני נשאת	את כבודו של מרדכי הצדיק שנקרא איש ימיני הגדלת והרמת
ואויב שמו מוזית	והאויב (המן הרשע) שמו – נמחה מן העולם
רב בני וקניניו	ולא את עצמו בלבד מחית מן העולם אלא גם את רוב בניו ורכושו
על העץ תלית	שנתלה על העץ והוא המוקש (המלכות שנתכוון ללכוד את מרדכי. הוא ובניו נלכדו)

בבית זה מבטא הפייטן את צרות ישראל בימי החשמונאים שסבלו מאת היוונים עד שריחם ה' עליהם והושיעם וקבעו את הימים ההם להלל ולהודות לה'

יונים נקבעו עלי	היוונים שנאספו על עם ישראל להחטיאם
אזי בימי זשמונים	זה היה בימי החשמונאים
וקרצו זומבות מגדלי	היוונים עשו פרצות בחומת היהדות שהם מגדלי ונכנסו להיכל בית המקדש
וטמאו כל השמונים	וכל השמונים שהיו בתוך בית המקדש טמאו (לא שפכו רק טמאו כי עיקר כוונתם היתה להחטיא)
ומנוותר קנקנים	ומהשמן שנשאר מיתר הקנקנים שטמאו והם לא ראוהו ולא טימאוהו
נעשה נס לשושנים	מהשמן הזה שהיה בו להדליק יום אחד בלבד נעשה נס ודלק 8 ימים והנס הזה הוא לשושנים דהינו לצדיקים הנקראים שושנה (שיר השירים)
בני בינה ימי שמונה	החכמים שבזמן ההוא שהם יודעי בינה שהבינו שהימים האלו – שמונה הימים הם ימי רצון.
קבעו שיר ורננים	קבעו את הימים האלה לשיר ורננים להקב"ה

בבית האחרון זה מסיים הפייטן במה שבטוח שנזכה לגאולה שלימה

זושוף זרוע קדשך	גלה לנו השם את ידך האדירה במעון קודשך
וקרב קץ הישועה	ותקרב לנו את הישועה (הגאולה) שנושע מן הגלות האחרון הזה
נקם נקמת דם עבדיך	דם עבדך בני ישראל שדמם נשפך בגלות, נקום ה' נקמתם
מאמה הרשעה	ממלכות אדום הרשעה
כי ארכה לנו הישועה	כי מצפים אנו כבר זמן רב לישועה הזאת שהרי מתעכבת הגאולה
ואין קץ לימי הרעה	ועד עכשיו לא זכינו לראות את קץ הרעות הבאים עלינו
דוזה אדמון בצל צלמון	דחה והדוף את ממלכות אדום אל צילו החשוך של המוות (דהינו גיהנום)
הקם לנו רועים שבעה	והקם לנו לתחיה את "שבעת הרועים" כימי קדם שהם נהיגונו (אברהם, יצחק, יעקב, משה, אהרן, יוסף, דוד)